

JOZUA 8:30-35

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus!

Wanneer er hier zondagsavonds een kindje gedoopt wordt, wat gebeurt er dan eigenlijk? Wordt dat kindje dan pas door die dóóp in Gods verbond opgenomen? Gloednieuw? Nee, het werd immers al als kind van het verbond geboren, krachtens Gods belofte als een heilig kind, een apart kind, geboren? En dat wordt nu door de doop alleen nog maar eens verzegeld. Daar wordt slechts een knoop op gelegd. De doop is een knoop! Zegt u dus alstublieft later, als zo'n kind opgroeit en gelovig gaat worden en daarvan blijkt geeft, thuis of buitenshuis, zegt u dan alstublieft niet dat zo-iemand óók tot Jezus is gekomen! Of andersom: dat Jézus bij zo-iemand is gekomen! Och, zulk spreken kan natuurlijk o zo goed bedoeld zijn! En er ís ook wel wat goeds in! De naam "Jezus" wordt immers genoemd! En dat is altijd meegenomen! Alleen maar... nu moest dat ook nog góéd gebeuren! Nu moest er niet zo gesproken worden alsof de Here Jezus en dat opgegroeide kind voor het éérst bijelkaar gekomen zijn! Want dan slaat men een heel stuk geschiedenis over, een heel stuk verbondsgeschiedenis! Niet maar van één mens, en niet maar van één geslacht, maar van véle geslachten! Christenen, vergeet uw geschiedenis niet! U komt niet uit de lucht vallen!!

Vandaag ontvangen we een mooie gelegenheid om elkaar daar weer eens aan te herinneren, door het slot van Jozua 8: Jozua en Israël tussen de bergen Ebal en Gerizim. Want wat in deze geschiedenis gebeurd is, is óók niet iets fonkelnieuws geweest. Jozua heeft na afloop van de hier beschreven plechtigheid niet gezegd: "Ziezo, Israël, nu ben je dan óók Gods volk geworden!" Welnee! Dàn heeft Jozua eerder verklaard: "Ziezo, Israël, nu zie je eens hoe trouw en hoe goed de HERE gebléven is! Je staat nu met beide benen in het beloofde land! Welnu, zie nu dat je er in blijft! Pas nu op, dat je God niet verlaat, want dan zal God júllie wel eens kunnen verlaten!" En, gemeente, wanneer we dit Schriftdeel voor vandaag zó gaan lezen, is dan de toepassing voor ons ook al niet gegeven? De les van deze historie geldt nu voor ons niet mínder, omdat wij geen Israëlieten zijn, maar geldt nu voor ons nog méér, omdat wij christenen zijn! Omdat wij mogen behoren -zegt de brief aan de Hebréeën- tot een zoveel béter verbond, waarvan Jezus Borg geworden is.

Ik mag zeker eerst wel weer eens even iets uit Israëls geschiedenis ophalen? 't Is u daareven natuurlijk opgevallen, dat we eerst een paar verzen uit Deuteronomium 11 gelezen hebben, en dat we daarna pas het slot van Jozua 8 lazten als onze tekst voor vandaag. Dat had z'n reden. Dat kwam omdat in Deuteronomium 11 te lezen staat, welke opdracht Mozes kort voor zijn dood aan Israël gegeven had. Deze opdracht: "Israël, zodra je straks in het beloofde land bent gearriveerd -want daar kom je in!-, dan moet je naar de twee bergen Ebal en Gerizim gaan..." (misschien heeft Mozes ze wel met z'n vinger aangewezen; hij stond op dat moment ten Oosten van de Jordaan. De Ebal en de Gerizim zijn knap hoge bergen! De eerste 938 meter en de andere 968 meter! En ze staan maar een kilometer of vier van elkaar verwijderd!) "...dan ga je naar die Ebal en die Gerizim daar in het Westen, en dan moet je het verbond dat ik je nu namens de HERE bij vernieuwing opleg, daar opnieuw voor je rekening nemen!" Zo luidde de opdracht; Deuteronomium 11; we lazten het. Het staat nog breder in Deuteronomium 27 tot 29.

De opdracht; daarvan lezen we nu in onze tekst voor vandaag de vervulling. Jozua heeft zich van zijn taak zo spoedig mogelijk gekweten. Daarom heeft hij zich na Jericho onmiddellijk tegen het stadje Ai gekeerd. U weet dat dat wel een nare geschiedenis geworden is -denk aan de zonde van Achan!- maar goed, het is Jozua's bedoeling toch geweest om zo spoedig mogelijk naar die twee bergen, de Ebal en de Gerizim, op te rukken. Daartoe moest hij echter dat stadje Ai passeren. U weet, dat is tenslotte toch veroverd, en toen was voor Jozua de weg gebaand naar die genoemde plaats tussen die twee bergen.

En wat heeft Jozua daar toen in de allereerste plaats gedaan? Daar heeft hij allereerst een altaar opgericht. Helemaal naar Gods eis: geen stenen daarbij gebruiken dan ruwe stenen, onbehouwen stenen. De altaarstenen van de goddeloze Kanaänieten waren immers wél behakt, gebeeldhouwd, en daarop waren dan allerlei zinnelijke, perverse afbeeldingen aangebracht. En op dat altaar heeft Jozua

toen tweërlei soorten offers laten brengen, staat er. Namelijk: brandoffers en vredeoffers. U kent de betekenis daarvan? Mag ik het nog even ophalen? Brandoffers werden helemaal verbrand; dat waren offers die helemaal door het vuur verteerd werden. Door de bringer daarvan werd de volkomen toewijding van het hart aan God uitgedrukt. Het brandoffer steeg helemaal omhoog: "HERE, helemaal voor U!". Maar vrede-offers werden niet helemaal verbrand; daarvan werd een deel, zelfs het grootste gedeelte, door de mensen zelf die het brachten, opgegeten. En gelooft u maar gerust dat de Israëlieten onder het genot van die vredeoffers, tijdens die vrede-offermaaltijden, tevens wel gebruik gemaakt zullen hebben van de kostelijke wijn die het land Kanaän voortbracht! Want Mozes had ook gezegd: "Denk erom dat je feestviert! De HERE wil straks met vreugde gediend worden!"

Dus daarmee is het op de berg Ebal begonnen: met een feest! Met een dankfeest! Want wat had God toch grote dingen gedaan voor Zijn volk! Let u even op de historische lijn? Denk eerst even aan Abraham: eeuwen geleden was Abraham ook op deze zelfde plaats aangekomen. Ook bij Sichem! Want Sichem... -het tegenwoordige Nablous; u leest er nogal eens van in de krant; 't hoort bij Jordanië...Sichem lag juist tussen die twee bergen, de Ebal en de Gerizim, in. Daar kwam Abraham en bouwde er een altaar; Genesis 12:7. Nu, toen Abraham daar kwam had hij nog maar een belofte gekregen; deze belofte: "aan uw kinderen zal ik dit land geven." Dan krijgen we Mozes. Stellig zal vervolgens Mozes juist dààrom deze zelfde plaats hebben aangewezen aan Israël, om daar straks voor de HERE op te richten, een... altaar!

Nu, en dan krijgen we Jozua. Van die taak heeft Jozua zich zo spoedig mogelijk gekwet. Dat ligt... -ik hoef niet in de finesses te treden- ...dat ligt in deze tekst sterk verdisconteerd: dat spoedige, dat directe, toen Israël nog maar tamelijk kort in het beloofde land stond, toen dat land nota bene nog boordevol vijanden zat, die wel danig de schrik te pakken hadden (daar had God voor gezorgd), maar die toch nog lang niet verslagen waren! Maar daar heeft Jozua zich weinig om bekreund; hij heeft Israël bevolen éérsst feest te vieren! Éérsst God danken!

Ziet u allereerst dat geloof van Jozua? "Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?" heeft Jozua blijkbaar bij zichzelf gedacht. En dat kon hij, omdat hij leefde uit Gods beloften. Daardoor gedroeg hij zich alsof het hele land al van hem was. Al zag het daar nog niet bepaald naar uit! Israël bezette amper een bruggenhoofd! Maar hier ziet u nu wat geloven is! Zo spreken de apostelen nu zelfs over ons -over zichzelf en ons- als erfgenamen van de gehele àarde; niet van één land -zoveel vierkante kilometer- maar de gehéle aarde! Die is straks helemaal van Christus en de gelovigen! Van ú, gelovigen! En van uw kinderen! Hoewel het daar nu ook niet bepaald naar uit ziet! Kijk eens om u heen? Wát heeft Christus in de wereld van vandaag te vertellen? Zelfs steeds minder! En Christus' gemeente? Dito! Ze is op haar retour! En tóch... en toch! Vaders en moeders: vanmiddag aan tafel God de HERE maar eens danken dat u en uw kinderen door Hem gemaakt zijn tot erfgenamen van de héle aarde, in Christus. Paulus schrijft:

"Alles is het uwe, want gij zijt van Christus, en Christus is van God!"

Éérsst danken, éérsst dankfeest houden, net zoals Jozua. Dànken voor Gods historiedaden!

En toen...? Nu, toen is Jozua overgegaan tot het volgende punt van Mozes' opdracht. Toen heeft Jozua grote stenen genomen; andere stenen natuurlijk dan voor het altaar! Daarom is vers 32 duidelijker in de Statenvertaling. Die sprak niet van "dé stenen", maar van "stenen"; àndere stenen natuurlijk. Dat woordje "de" zou u maar moeten doorschrappen. En die grote stenen heeft Jozua laten bepleisteren. De Israëlieten kenden dat procédé wel uit Egypte. Daar werden bepleisterde stenen beschreven met een soort inkt die vervaardigd was uit ivoor of beenzwart. Het moesten grote stenen zijn, had Mozes gezegd. Geen wonder, want er moest veel op! Ook had Mozes gezegd: goed duidelijk! Wát moest er dan op die stenen staan? U denkt misschien... (vooral als u vroeger wel eens in de Oosterkerk gekerkt hebt, met die twee borden met de 10 geboden erop) ...u denkt misschien: "daar moesten natuurlijk de 10 geboden op!" Nee nee! Veel meer! Ongeveer hetzelfde als wat u vandaag thuis op uw gemak kunt lezen in het boek Deuteronomium! En nu vraagt u misschien: kón dat dan? Makkelijk! U moet van de litteratuur die via zulke grote stenen uit de oudheid bewaard is, echt niet

kinderachtig denken! De mensen konden toen heus ook al wel wat! Nee, op die stenen zijn maar niet die tien Woorden geschreven, maar de Wét! In het Hebreeuws staat er echter: de Thora, en dat betekent: de wéét, de onderwijzing van Mozes inzake de tien Woorden. Meer zal ik er nu maar niet van zeggen, anders zou me dat te ver voeren.

Maar waaróm moest dat onderwijs van Mozes dan zo uitgebreid op die grote stenen komen te staan? Nu, natuurlijk in de eerste plaats om er Israël mee te leren, wat God van Zijn volk verlangde! Israël zou dat onderwijs, die Thora van Mozes, gegeven in Deuteronomium, om de 7 jaar, in het Sabbatsjaar, op het Loofhuttenfeest, te horen moeten krijgen. 't Zou ze voorgelezen moeten worden door de priester. Maar nu stond dat hier ook nog eens openlijk op steen! Middenin het vijandelijke land! Er staat niet voor niets ook: "ten aanschouwen van de Israëlieten". Dus om te léren, te léren, te léren!! Straks wordt een en ander ook nog eens door Jozua voorgelezen voor wie misschien niet zelf lezen kon, al moet u van de schrijfkunst en de leeskunst van de oude wereld ook maar niet al te primitief denken! Léren, léren, léren! Dat doen godvrezende ouders toch ook in hun gezinnen? Dat is hun eerste verbondsplicht! Niet zomaar wat over de HERE praten of fantaseren, maar Zijn dàden vertellen! Die stenen waren om te léren! Maar ook nog voor iets anders! Wanneer Israël straks het verbond van de HERE mocht verlaten en zich met die inwoners van dat perverse Kanaän mocht encaanilleren, zich verlagen door zich ermee te vermengen, dan zouden daar die stenen staan als stomme getuigen! Stenen kunnen óók spreken, zei de Here Jezus. Zoals waterdruppels op een voorhoofd toch ook kunnen spreken? Die zullen op de dag der dagen nóg spreken! En menigeen zal die taal dàn toch een keer krijgen te verstaan, gaan begrijpen! Al heeft hij zich daarvoor tijdens zijn leven doof gehouden en niet wíllen erkennen dat Jezus Christus op hem Zijn wettige hand gelegd, en gezegd had: "jij hoort bij Mij!". 't Zijn heerlijke woorden; soms zeer vertroostende, bemoedigende woorden. Vooral in de stervensuren een peluwe der rust. Als we oud geworden zijn en niet meer naar het Avondmaal kunnen gaan, dan is er nog de Doop: "Here, nu ben ik wéér een kind, maar U hebt me toch gedoopt?" Tenzij die kostelijke woorden in het tegendeel omslaan, want er is een zégen van het verbond, maar ook een vlóék van het verbond! Jozua heeft ze beide moeten laten horen, en hij hééft ze laten horen! En zo is 't vandaag nog met de christelijke prediking uit de mond van ouders, opvoeders, ouderlingen en dominees. Op z'n tijd moet er óók worden gewaarschuwd voor het verderf!

En voor wie gold dat dan allemaal? Nu, u moet zich maar eens voorstellen wat u hier leest. In het midden heeft de ark moeten staan; u weet wel: dat zichtbare bewijs van Gods verbond met Israël: de ark der getuigenis, de ark van het verbond. En daaromheen de priesters; die waren toen nog nodig als bemiddelaars tussen God en Zijn volk. Daar hebben we nu Christus voor. En daaromheen: de voorgangers van het volk, en dàaromheen: de hele gemeente, maar dan ook de héle gemeente! Er staat "gemeente", dus mannen en vrouwen, vaders, moeders en kinderen, tot zelfs de vreemdelingen onder Israël. Er was uit Egypte ook gemengd volk mee opgetrokken! Zelfs die vreemdelingen hebben het moeten aanhoren; allen, ALLEN, hebben zich moeten buigen onder Gods verbond. Onder de prediking van de zegen van Gods verbond, én onder de prediking van de vloek van Gods verbond.

Zo heeft Jozua zich van zijn taak gekweten. En dat is toen opgeschreven, en dat staat nu voor ons vermeld, te lezen, in het slot van Jozua 8. Het slot van dit boek. Wat voor boek? Het boek Jozua! Het boek Jozua gaat nu eigenlijk pas goed beginnen! Nu komen de geschiedenissen over Jozua's geweldige veroveringstochten in het beloofde land. En de verhalen over de landverdeling; ook weer zo'n geloofswaard. Het land is verdeeld toen het nog helemaal niet veroverd was! Maar voordat dat allemaal begint: Jozua 8, slot, met de les: "Israël, zó liggen de stukken! Zó liggen tussen God en jullie de afspraken! Of je nou niet wilt, of je nou wel wilt, maar zó is het! Zo màg je, zo móét je belijden: " De HERE is onze God, en wij zijn Zijn volk!" Die basis is gelegd, die afspraken zijn gemaakt; hier liggen ze!".

Dus gemeente, met die grondslag onder zijn voeten is Israël nu zijn geschiedenis in het land Kanaän tegemoetgegaan; die geschiedenis gaat nú beginnen. En u kent die geschiedenis wel, hè? U kent toch de boeken Jozua, Richteren, Samuël, Koningen? Die heten in de Schrift nu: de Profeten; dat zijn de éérste Profeten. Die beginnen niet pas met Jesaja, Jeremia enzovoort, nee nee nee! Jozua, Richteren, Samuël, Koningen: hier begint de serie genaamd: de Profeten! Zo heeft de Here Jezus ze

ook altijd genoemd: de Profeten. En het eerste van die serie is: het boek Jozua! Dus als u straks eens iets komt te lezen, waarvan u zeggen zult "sjonge, jonge jonge! Wat is God toch af en toe hard, om er zó op te slaan!", dan heb ik u nu alvast commentaar daarop gegeven. Dan moet u liefst denken aan de héle Pentateuch, dat is de basis van de Schrift. Als u die niet kent, dan kunt u amper het offer van Golgota begrijpen, geloven. 'k Heb het liefst dat u de hele Pentateuch góéd leest. Maar als u dan zo eens geen tijd hebt, toe, denkt u dan aan het slot van Jozua 8. Hier is een knoop gelegd; hier is het verbond erkend, aanvaard! "De HERE is onze God, en wij zijn Zijn volk! En nu gaan we beginnen!".

Jozua 8. O! Lezen we toch die Profeten die nú zullen volgen! Léren we toch die te lezen als boeken over verbondsgeschiedenis! Niet als boeken over iemands persoonlijke vroomheid! Dat zijn niet eens de Psalmen; dat zijn geen subjectivistische liedekens! En lezen we die ook niet als interessante boeken over de vaderlandse geschiedenis van het een of andere volk; van dit volk, dat nu toevallig Israël heet. Zo is het niet! Als u zó zou denken, dan hebt u de Schrift niet gezien, die éne Schrift, waarvan Jezus zei: "die kan niet verbroken worden!" Aan zúlke onkunde is nu te danken het succes dat de tijdgeest ook onder ons oogst. De tijdgeest, die zegt: "Ach, wat geeft dat nou; nu moet je niet zeuren! Wat geeft dat nou, of dat nou wel gebeurd is, of dat dat niet echt waar gebeurd is, wat geeft dat nou?" Die tijdgeest blaast wind in de zeilen van allerlei sectarische vroomheid, die vandaag als een vloed komt opzetten. Er zijn maar een heel klein beetje gereformeerden, maar er zijn miljoenen mensen die de Pinkstergemeenten volgen, wist u dat? "Ach, wat geeft dat nou? Kom maar tot Jezus!"

Gemeente, we moeten zelfs tegenover zúlk oppervlakkig spreken proberen het evenwicht te bewaren; niet doorslaan! En proberen nog te waarderen wat te waarderen valt! Altijd als de naam van Jezus genoemd wordt, bijvoorbeeld door die Pinkstermensen, dan zeg ik toch maar bij mezelf: "da's altijd meegenomen!" Maar, ach, nu moest het ook nog goed gebeuren! En laat men nu toch bedenken dat u en ik en zoveel miljoenen medemensen met ons, niet meer tot Jezus behóéven te komen, hoor! Om de eenvoudige reden dat Híj al lang geleden tot óns gekomen is, namelijk: toen Hij door Zijn Geest onze Europese voorouders dompelde in het bad van Zijn verbond en woorden. Ik dacht dat dít de les voor ons was van het slot van Jozua 8. CHRISTENEN, VERGEET UW GESCHIEDENIS NIET! U BENT NIET UIT DE LUCHT KOMEN VALLEN!

Ik eindig met het woord van de apostel: "Wederstaat dan die Geest niet, door Welke gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing!"

AMEN.

Lezen: Deuteronomium 11:29-32 zingen: psalm 66:1
psalm 105:18
psalm 78:1,2
psalm 68:12

14 februari 1971.